

отъ тука. Но вижъ да му научишъ кжщата. Ще отидемъ у тѣхъ. Хемъ златото ще си вземемъ, хемъ хубаво ще му напакостимъ!

Дяволчето занесло златото на Голобрадка и му казало:

— Ако искашъ, азъ ще ти нося златото. Искамъ да ти науча кжщата, та да ти идваме съ татка на гости!

— Добре, — отговорилъ Голобрадко.

Вървѣли, вървѣли, приближили Голобрадковата кжща. Тогава Голобрадко спрѣлъ дяволчето и почналъ да го измѣрва съ педей.

— Какво ме измѣрвашъ? — попитало то.

— Мѣря, да видя дали ще ми стигне твоята кожа. Кжщата ми е покрита все съ дяволски кожи. Остава само едно жгълче недопокрито. И твоята кожа като одера, тъкмо ще го покроя.

Дяволчето се уплашило, оставило торбитѣ съ златото и димъ да го нѣма.

Голобрадко нарамилъ торбитѣ и си отишѣлъ въ кжщи.

Скоро се разчуло навсѣкжде за дяволското злато. Надошли Голобрадковитѣ другари и почнали да се чудятъ и маятъ на неговото богатство.

— Какво се чудите, приятели? — рекълъ имъ Голобрадко. — Вижте сега колко струва хитрината ми!

СИРОМАШИЯТА.

Приказка.

Имало едно време двама брата. Единиятъ билъ беденъ, а другиятъ много богатъ. Богатиятъ никога не се сѣшалъ за бедния. Съ нищичко не му помагалъ. Пъкъ и бедниятъ, като виждалъ брата си, какъвъ е саможивъ и колко е свидливъ, — никога нищо не искалъ отъ него.